

fortsætter med Tjernobyl; en af blokkene bliver sat i gang igen her om et par dage.

Hvordan vil man sørge for, at det her ikke bare bliver en sovepude for Ukraines regering til intet at foretage sig for at få styr på sine energiproblemer?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Allerførst til hr. Keld Albrechtsen: Den reaktor, der er planlagt at starte op på Tjernobyl, er altså ikke den, der har været nedsmeltet. Den, der har været nedsmeltet, er blevet indstøbt i den kæmpemæssige betonsarkofag, som jo i øvrigt også har været vanvittig dyr, og som også er betalt af andre lande.

Men den sikkerhed, som hr. Keld Albrechtsen efterlyser, kan ingen give. Ingen kan give den, hr. Keld Albrechtsen kan heller ikke levere den. Når man forhandler internationalt mellem lande, har man kun den sikkerhed, som ligger i de kontrakter, man har, og så må man håbe på, at de, man har indgået kontrakterne med, overholder de betingelser, man er blevet enige om at have.

Vi råder ikke over internationale magtmidler, der kan gennemtvinge, at lande gør det, man har aftalt i kontrakterne. Man har ikke andet end den kontrakt. Den sikkerhed, hr. Keld Albrechtsen efterlyser, kan ingen – ingen – person på Jorden give.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge fru Elisabeth Arnold: Hvis man nu foreslog fra dansk side, at disse 10 mia. danske kroner, som man skulle bruge på de her to atomkraftblokke, blev anvendt til gasfyrede kraftværker, til energibesparende foranstaltninger, har vi så ikke rent faktisk sikkerhed for, at så er det det, de vil blive anvendt til? Og har vi så ikke rent faktisk sikkerhed for, at så ville udviklingen gå i den retning, som vi gerne ønsker.

Hvorimod, hvis man støtter et projekt med bevilling til 10 mia. kr. til disse to kraftværksblokke, er der jo for det første ingen sikkerhed for, at de ikke bare kører videre med de resterende to blokke på Tjernobyl, og for det andet har vi altså sparket os selv, skudt os selv i foden ved at godkende opførelsen af to nye atomkraftblokke.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Uanset hvilke kontrakter vi indgår med andre lande, vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, har vi ikke anden sikkerhed for, at pengene går til det, de er beregnet til, end at vi har mulighed for opfølgning, diskussion og fortsatte møder med de pågældende kontraktpartnere. Hvis de pågældende instanser og institutioner ikke ønsker eller ikke kan overholde de betingelser, der er sat for udbetaling af pengene, så bliver pengene ikke brugt til det, de er beregnet til. Det er en risiko ved al international bistandspolitik.

Første næstformand (Birte Weiss):

Så er det hr. Kim Behnke som ordfører.

Kim Behnke (FP):

Når man har lyttet til den debat, der har været om Enhedslistens forespørgsel, kan man ikke lade være med at tænke den tanke, at tænk, om det var i et andet lands parlament, der i øjeblikket var en debat om det legitime i den energipolitik, der bliver ført i Danmark. Hvordan ville vi her i Folketinget opfatte det? Dybt krænken- de. Der er sandelig ingen andre lande, der skal bestemme, hvor mange vindmøller vi opfører, hvor mange biogasanlæg vi bygger, hvor mange decentrale kraftvarmeværker.

Men det kunne jo godt være, at der i et andet lands parlament var en diskussion om det hensigtsmæssige i det, og hvor der ville være argumenter for og imod, men vi ville jo føle, at det var dybt krænken- de.

På samme måde kan jeg ikke andet end tænke den tanke, at i det ukrainske parlament må man i disse timer på en eller anden måde føle sig sat ud på en underlig politisk glidebane, sat op af Enhedslisten og godt flankeret af SF, i forhold til den debat, der har været i dag.

For sagen er jo den, at hvis vi starter på bundlinjen og bevæger os opad, er alle i det danske Folketing enige om, at det har været fornuftigt, det har været nødvendigt og det har været dyrt at hjælpe de østeuropæiske lande til at få sikret deres atomkraftværker.

Selv Fremskridtspartiet, som er nok så skeptisk over for en række af de Østprojekter, der er i gang, har fuldt ud givet sin støtte. Helt tilbage til slutningen af 1980'erne, begyndelsen af 1990'erne har vi sagt: Ja, vi skal bruge penge, vi skal bruge teknologi, vi skal bruge mandskab på at hjælpe østeuropæiske lande med at få sikret deres atomkraftværker, fordi vi ved, at en